

Cố chấp yêu

Quấn tằm chăn mỏng, cuộn tròn trên chiếc ghế dài cạnh cửa sổ với ly cacao nóng, Sa lơ đãng nhìn ra ngoài, lắng nghe thanh âm của một buổi sáng se lạnh hiếm hoi ở Sài Gòn. Ly cacao dần cạn tới đáy. Chỉ còn vương một vệt nâu mờ trên miệng cốc và trên vành môi cô gái nhỏ.

Sa vội lấy cuốn sổ và cây bút chì, bắt đầu viết. Bình thường, mọi thứ được viết trên laptop. Cô chỉ cảm thấy hài lòng khi nhìn những dòng chữ ngay ngắn, tươm tất, sạch sẽ và đều tăm tắp ấy. Những bản thảo hoàn hảo, không tì vết là sự che đậy tuyệt vời cho những điều vụng dại và ngớ ngẩn. Nhưng hôm nay lại là một ngày hết sức ảm ương. Và Sa cũng vậy. Cô đem tất cả u uất trong lòng nhào nặn thành những con chữ. Tiếng ngòi chì chạy càng lúc càng nhanh trên mặt giấy, như đang tham gia cuộc rượt đuổi với những cảm xúc đang chực trào. Sa cứ thế viết một hơi. Viết cho tới khi thấy lòng nhẹ tênh, trống rỗng, cô gục đầu xuống cánh tay bé nhỏ, trắng xanh, mớ tóc nâu nhạt xổ ra lòa xòa trên đôi vai gầy. Im lặng. Hoang hoải. Khoảnh khắc ấy, cô không còn là Tử Sa – cây bút sắc sảo, rực rỡ, kiêu hãnh lên nhận giải nhà văn triển vọng hôm nào, cô chỉ là một cô gái nhỏ, loay hoay với những tổn thương chất đầy trong lồng ngực.

Giọng Minh vang lên bên cạnh.

- Em suốt ngày viết lách mà chẳng viết tặng anh tác phẩm nào.

Chỉ có sự im lặng đáp trả. Sa thậm chí không buồn ngẩng lên nhìn anh. Ngày trước, khi nhận tin truyện ngắn đầu tiên của mình được đăng trên một tờ tạp chí danh tiếng, cô đã vui mừng biết bao. Cô khoe với anh, rằng cô đã viết nó để tặng cho anh. Anh cười. Chúc mừng cô. Khen cô giỏi. Nhưng lại chẳng bao giờ đọc những gì cô viết. Từ đó, cô không còn nói với anh về những tác phẩm của cô thêm một lần nào nữa. Anh đâu biết, mỗi câu chuyện cô kể, những người đàn ông trong ấy, dù có mang tên họ gì, làm nghề gì, quốc tịch gì hay bao nhiêu tuổi đi nữa, họ vẫn luôn mang bóng dáng của anh, người mà cô yêu bằng thứ tình yêu cố chấp lạ lùng.

Như những con sóng khi thì chồm lên ve vuốt, lúc lại trôi tận ra xa. Minh là một người không thể nắm bắt. Anh cứ đến, rồi đi. Để lại những khoảng trống

thên thang trong căn phòng nhỏ và những khoảng trống hun hút trong lòng cô. Thứ tình cảm anh dành cho cô chưa bao giờ trọn vẹn. Cũng giống như dòng đề tặng trên những cuốn sách đẹp để anh mua cho cô chưa bao giờ được lấp đầy.

Thời tiết giống như một cô tiểu thư nhà giàu không nhan sắc. Đã xấu lại còn đồng đánh. Mới lúc này, nắng còn ươm vàng nhuộm kín khoảnh ban công nhỏ với mấy chậu xương rồng của Sa mà bây giờ trời đã âm u như đang giận dỗi ai đó. Gió thốc tới dữ dội và lạnh lẽo khiến Sa rùng mình. Cô nhớ, ngày trước mỗi khi trời sắp mưa như vậy, cô hay lôi hết những chiếc gối trong nhà ra, xếp thành 2 bức tường trên giường, căng mền lên trên thế là một cái lều ra đời. Cô hay lôi Minh vào đó. Hai đứa nằm hôn nhau. Những nụ hôn mê mải như chẳng muốn ngừng.

Sa leo lên giường. Nằm chống cằm nhìn Minh đang ngủ ngon lành. Gương mặt Minh vẫn giống như ngày đầu Sa gặp anh. Nhưng trong lòng anh đã có những gì thay đổi? Đã từ bao lâu rồi anh không còn hôn cô rồi bảo nụ hôn của cô đã nói cho anh biết hôm nay cô vui hay buồn. Những nụ hôn chẳng còn tha thiết, vòng tay anh cũng thôi siết chặt cô trong mê mải. Tất cả trở nên hời hợt như chính tình cảm của anh dành cho cô. Sa biết cô yêu con người này điên lên được. Lẽ ra cô có thể đã rất hạnh phúc nếu chấp nhận dù không còn tha thiết như trước nhưng Minh vẫn còn ở bên cô. Thế là đủ. Nhưng một người sống hết mình như Sa đâu dễ thỏa hiệp với những thứ nửa vời. Nhất là nửa vời yêu thương. Cô cứ vui vẻ từng giây phút ở bên Minh. Nhưng khi hai đứa xa nhau, cô lại dẫn vật Minh và dẫn vật chính bản thân mình bằng những nghi kỵ về sự thay đổi, sự lạnh nhạt của Minh. Để rồi khi gặp Minh, cô lại quên hết tất cả và yêu Minh như chưa từng có sự nứt vỡ nào. Cái vòng luẩn quẩn trong tình cảm ấy Sa chưa tìm được và có lẽ cô cũng không muốn tìm được cách thoát khỏi. Ánh mắt cô ve vuốt từng đường nét trên gương mặt thân quen của Minh. Từ vầng trán cao, đôi lông mày rậm, sống mũi thẳng kiêu hãnh, đến đôi môi hơi hé đầy mê hoặc. Chừng như không nhin nổi, cô rướn người đặt một nụ hôn nhẹ lên đôi môi của Minh. Anh thức giấc, kéo cô vào lòng. Sa rúc vào ngực anh.

- Nay, điện thoại của em hư rồi.

- Lát anh mua cho em cái khác.
- Bất cứ cái nào em thích chứ?
- Bất cứ cái nào em thích.
- Vậy mua cho em điện thoại nào có tin nhắn với cuộc gọi tới hàng ngày ấy. Được không?

Minh cười, xoa đầu cô:

- Lại nữa rồi. Thôi nào, dạo này anh bận mà.

Cô quay lưng lại giận dỗi. Anh choàng tay qua eo cô, ngủ tiếp. Tiếng thở dài của Sa rơi vào thinh lặng.

—

Sa đi coi phim một mình. Hiệu ứng 3D khiến những pha hành động như dội thẳng vào mắt người coi. Vài lần giật mình Sa với tay về phía Minh vẫn ngồi, tìm một cái nắm tay. Chạm phải cái nhìn xa lạ nửa hiếu kỳ, nửa khó chịu. Cô vội rút tay lại. Vừa xấu hổ. Vừa buồn bực. Nếu đi coi phim một mình thực sự là một cái thú. Thì nó chỉ là cái thú của sự cô đơn.

Sa đi café một mình. Cacao nhiều kem và góc quán nhìn xuống khoảng sân đầy nắng cũng không mang lại cảm giác đủ đầy. Một vài bạn trẻ nhận ra Sa, ủa tới xin chữ ký. Mảng yên lặng hiếm hoi cũng biến mất. Sa đứng dậy và rời đi. Thèm một góc nhỏ riêng tư có Minh bên cạnh.

Sa đi nhà sách một mình. Tự mua cho mình vài cuốn sách xinh đẹp, chẳng cần biết nội dung. Lôi về nhà viết đầy tên mình lên những dòng đề tặng. Rồi tự thấy trống rỗng và ngổ ngán vô cùng.

Sa ngủ một mình. Chiếc giường nhỏ bỗng dưng lạnh lẽo và rộng thênh thang. Thèm một vòm ngực rộng để dụi đầu vào nhõng nhẽo. Trăn trọc hoài không ngủ được, Sa dậy mở cửa sổ nghe đêm thở than. Đêm Sài Gòn cũng không ngon giấc, những con phố vẫn thao thức mặc những gánh hàng rong miệt mài cất tiếng ru. Sa thở dài. Những tiếng thở dài nhuộm đêm đen lặng.

Người ta vẫn luôn mơ về những gì mình chưa có. Nhưng với Sa, thứ khiến cho người ta thêm khát nhất lại là những thứ mà người ta chỉ nắm giữ được rất ít. Như Minh. Dư vị ngọt ngào những ngày đầu quen nhau quá sâu đậm trong lòng Sa, để rồi cô luôn cảm thấy mình nắm giữ anh chưa đủ. Càng cố gắng nắm giữ một người vốn không thể nắm giữ cũng giống như càng lúc càng lún sâu vào một giấc mơ hoang đường không thể thoát ra. Có lẽ, không nên quá ảo tưởng vào một hạnh phúc chớp nhoáng. Bởi, rất nhanh thôi, nó sẽ nhạt màu từng ngày. Tình yêu lúc đó sẽ cháy như một thanh củi ướt. Khói. Và cay mắt.

Minh có một nụ cười đầy ma lực. Dịu dàng như một vòng tay ôm. Lần đầu tiên anh nhìn vào mắt Sa và mỉm cười, nụ cười ấy đã làm khô những giọt nước mắt của cô, xoa dịu mọi nỗi đau và sự cô độc tột cùng chẳng thể nói thành lời. Khoảnh khắc ấy, Sa biết mình đã yêu chàng trai này biết bao. Cô muốn giữ nụ cười kì diệu ấy cho riêng mình. Và vẫn luôn là như vậy cho tới chiều nay, khi Sa nhìn thấy Minh đọc tin nhắn của một ai đó rồi mỉm cười, cô biết lời hứa chỉ cười triu mến và yêu thương như thế với một mình cô đã hết hạn. Nụ cười của anh vẫn dịu dàng, ấm áp như chẳng hề có gì thay đổi, chỉ có điều nó không còn là của cô. Sa đứng cách Minh vài bước chân nhưng anh không hề nhận ra sự tồn tại của Sa hoặc chẳng hề để tâm tới. Giá như Sa có thể ngay lập tức ngồi thụp xuống ôm lấy trái tim đang đau tới nỗi không còn muốn đập của mình. Hoặc bước tới hoạnh hộc Minh đang đọc tin nhắn của ai. Hoặc khóc. Có lẽ như vậy sẽ dễ chịu hơn. Nhưng cô chỉ có thể lặng lẽ đứng ở đó, bất lực nhìn Minh, nhìn nụ cười cô luôn muốn nắm giữ đang từ từ tuột khỏi tay mình. Hai người cách nhau một khoảng không gian, nhỏ tới nỗi chỉ cần với tay là chạm tới, nhưng cô và anh lại như ở hai thế giới khác nhau. Và lúc này, thế giới của Minh hoàn toàn không có cô.

Trong quán bar nhỏ giữa lòng thành phố, Sa yên lặng ngồi uống từng ngụm rượu. Cô cay đắng nhận ra, thứ cần nắm giữ ở một người đàn ông là trái tim chứ không phải nụ cười. Nếu cô làm như vậy, có lẽ mọi chuyện sẽ khác. Cô đã chuyển choáng say. Sa cảm thấy mình từ từ chìm ngấm giữa bầu không khí đặc oánh những âm thanh chát chúa và mùi rượu đắt tiền. Minh bỗng nhiên xuất hiện lôi cô về nhà và dúi vào tay cô một ly nước chanh. Sa nhếch môi cười chua chát. Từ bao giờ Minh đã quên những điều nhỏ nhặt mà cô

ghét. Sa ghét tô phở đầy hành Minh gọi cho cô tuần trước. Ghét bánh kem vị dâu anh mua cho cô chiều qua. Và ghét cả ly nước chanh đang cầm trên tay nữa. Hồi mới quen nhau, Minh đã bỏ không ít thời gian ghi nhớ khẩu vị của cô, những điều cô thích và ghét Minh đều không bỏ sót. Tình yêu của Sa dành cho Minh cũng lớn dần từ những điều nhỏ nhất ấy. Trái tim Sa đóng băng rơi xuống mặt sàn cứng lạnh, vỡ vụn trong thanh âm của sự đau đớn. Cô ghì lấy cổ Minh. Cấn mạnh. Môi anh bật máu. Hơi thở lạnh lạnh của cô kề sát tai anh chậm chạp nhả từng chữ, mỗi chữ thấm đẫm sự tổn thương:

- Nụ hôn của em có nói cho anh biết em đau như thế nào không?

Rồi cô xoay người bước đi. Thật chậm.

H.M